

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Sa/102/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1018201583
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Malichová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1018201583.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v konaní pred sudkyňou JUDr. Blankou Malichovou, v právnej veci žalobcu: J. H. H., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť U. arabskej republiky, držiteľ a povolenia k pobytu v B. spolkovvej republike č. Y01R4L5YZ, prechodne bytom U. XXXXX U., B., aktuálne Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, zast. Mgr. Toni Khuri, advokát so sídlom Dlhé diely II/13, Bratislava proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Prezídium policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Banská Bystrica, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Trenčín so sídlom Jilemnického 2, Trenčín, v konaní o správnej žalobe žalobcu zo dňa 25.10.2018 proti rozhodnutiu žalovaného č. PPZ-HCP-BB8-55-017/2018-AV zo dňa 23.10.2018 vo veci zaistenia takto

rozhodol:

Žalobu zamietá.

Žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Včas podanou žalobou zo dňa 25.10.2018, procesne podriadenou ust. § 226 ods. 1, 2 S.s.p., doručenou dňa 05.11.2018 Krajskému súdu v Bratislave, ako súdu vecne a miestne príslušnému na konanie, sa postupom podľa ust. § 221 ods. 1, 2 zák. č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) žalobca domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia žalovaného č.p. PPZ-HCP-BB8-55-017/2018-AV zo dňa 23.10.2018, nariadenia jeho bezodkladného prepustenia zo zaistenia a náhrady trov konania. Správnomu orgánu vytkol nedostatočné zistenie skutkového stavu, nesprávne právne posúdenie veci a jeho nie riadne odôvodnenému rozhodnutiu, nepreskúmateľnosť. Právne svoje dôvody založil na porušení ust. § 88 ods. 1 písm. b/ a ods. 4, § 88a ods. 1 písm. b/ a § 89 ods. 1 písm. a/ a ods. 3 zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov (ďalej len „ZoPC“) § 22, § 33 ods. 2 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) a na čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. K skutkovým dôvodom poukázal na nehumánne konanie žalovaného, ktorý žalobcovi, vediac o tom, že si odsedel trest odňatia slobody vo výške 1 rok a v ÚPZC Medveďov strávil takmer 6 mesiacov a že má právneho zástupcu, ktorý ovláda arabský jazyk neumožnil pripraviť ho na to, že zo zaistenia bude prepustený len formálne a opätovne bude zaistený podľa § 88 ods. 1 písm. b/ Zákona o pobyte cudzincov, pretože predchádzajúce rozhodnutie o zaistení bolo súdom zrušené. Žalobca, ktorý si pobalil svoje súkromné veci, rozlúčil sa s ostatnými a bol mu odovzdaný aj zvyšok peňažných prostriedkov, ktoré boli v držbe ÚPZC Medveďov, potom ako zistil, že žalovaný nebude rozsudok súdu rešpektovať, prestal úplne dôverovať pracovníkom ÚPZC Medveďov a aj iným príslušníkom cudzineckej polície, odmietol s nimi spolupracovať a podpísať akékoľvek dokumenty, alebo zápisnice a to najmä preto, že sám žalovaný nerešpektuje rozhodnutie súdu a zákon. Žalobca napadnutému rozhodnutiu vytkol aj nezákonnosť, ktorú odôvodnil najmä tým, že nebol fakticky prepustený na slobodu a ani neopustil priestor ÚPZC Medveďov a bol v takom citovom a psychickom rozporení, že stratil reč a schopnosť so

žalovaným komunikovať. Potom ako sa dozvedel, že nebude na slobodu prepustený, stratil kontrolu nad svojím konaním a odmietol spolupracovať. Poukázal na to, že žalovaný by nebol dospel k nesprávnym záverom o žalobcovej nespolupráci, ak by bol počkal, kým sa ukludní a bude môcť pokračovať v ďalšom konaní. Žalovanému ďalej vytkol, že zabudol, alebo nebral do úvahy zrušenie predchádzajúceho rozhodnutia o zaistení súdom a že k tejto žalobe, ku ktorej sa vyjadroval a mal ju k dispozícii, bolo predložených množstvo dôkazov, medzi inými aj potvrdenia z bankového účtu právneho zástupcu, s uvedením odosielateľa, z čoho je zrejmé, že rodina žalobcu ho podporuje a posíla mu potrebné finančné prostriedky. Právny zástupca tieto finančné prostriedky poukazoval šekovou poukážkou, alebo odovzdával priamo príslušníkom ÚPZC Medveďov a žalovaný si mal možnosť toto overiť. Žalobca v ďalšom poukázal na to, že je zaistený od 02.03.2018 na základe rozhodnutia žalovaného č. p.: PPZ-HCP-BB8-15-017/2018-PP, teda skoro 8 mesiacov a za túto dobu ho žalovaný nedokázal vyhostiť. V tejto súvislosti dal do pozornosti ust. § 88 ods. 4 a z neho vyplývajúci čas zaistenia najviac na 6 mesiacov, z celkovou dobou predĺženia, ktorá nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Uviedol, že pochádza zo Sýrie, ktorá je nebezpečnou krajinou, v ktorej prebieha vojnový konflikt a vládne bezprávie. On sám nepredstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť a pre bezpečnosť SR. V Nemecku má manželku a päť detí, a všetci vrátane žalobcu, majú poskytnutú doplnkovú ochranu. Počas výkonu trestu na Slovensku mu vypršala platnosť pobytovej karty v Nemecku, preto bol zaistený a do Nemecka za svojou rodinou sa nemohol vrátiť. Posledný pobyt mal v Nemecku, ktoré je súčasťou Schengenského priestoru a kam pravdepodobne môže byť vyhostený. K skutočnosti, že nedisponuje platnými cestovnými dokladmi poukázal na rozsudok NS SR sp.zn. 1SZa 6/2016. Nedostatočné zistenie skutkového stavu veci nachádzal v absencii odôvodnenia akým spôsobom sa žalovaný zaoberal otázkou alternatívy zaistenia.

2. Vo vyjadrení zo dňa 09.11.2018, ktoré žalovaný doručil k podanej správnej žalobe, uviedol, že dňa 23.10.2018 bolo pod č.p. PPZ-HCP-BB8-55-002/2018-AV začaté konanie o zaistení žalobcu za prítomnosti tlmočníka z jazyka arabského a splnomocneného právneho zástupcu, pred ktorými bola spísaná zápisnica č.p. PPZ-HCP-BB8-55-014/2018-AV, do ktorej sa žalobca odmietol k veci vyjadriť. Za účelom efektívnosti a účelnosti doby zaistenia požiadal žalovaný o informáciu ÚPZC Medveďov, ktorý uviedol predpokladanú dobu zaistenia v rozsahu 4 mesiacov. V tejto dobe plánuje opätovne kontaktovať Veľvyslanectvo SRN, či je na jeho územie možné vykonať výkon vyhostenia. S efektívnosťou a účelovosťou zaistenia je podľa žalovaného spojená aj ochrana záujmov SR vo vzťahu k nelegálnosti pobytu žalobcu, ktorý by v prípade jeho nezaistenia zotrval na území SR neoprávnene v rozpore s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 03.10.2017 pod sp.zn. 3To/88/2017. Správny orgán uviedol, že sa zaoberal aj otázkou alternatívy zaistenia a zistil, že žalobca nesplnil podmienku podľa ust. § 89 ods. 3 ZoPC, pretože nepreukázal finančné zabezpečenie pobytu vo výške podľa ust. § 6 ZoPC a nie je schopný si zabezpečiť primeranú nehnuteľnosť či primerané ubytovanie počas pobytu na území SR a finančné prostriedky na pokrytie tohto pobytu. Žalovaný ďalej uviedol, že v konaní postupoval v súlade so Správnym poriadkom a ostatnými platnými zákonmi ako aj Ústavou SR a tiež rešpektoval rozsudok Krajského súdu v Bratislave, ktorým bolo zrušené rozhodnutie o predchádzajúcom zaistení žalobcu a uviedol, že rešpektuje rodinný stav žalobcu a poskytol mu aj dostatočný priestor na upokojenie sa, no napriek tomu on odmietol pri úkonoch v konaní o zaistení spolupracovať, odmietol komunikovať a ani po opakovanej ústnej výzve za prítomnosti jeho právneho zástupcu svoje rozhodnutie nezmenil a s príslušníkmi OCP PZ Trenčín odmietol akúkoľvek spoluprácu, verbálne a neverbálne ich urážal, vykrikoval že im neverí a v žiadnom prípade s nimi nebude komunikovať. Žalovaný ďalej konštatoval, že otázkou alternatívy zaistenia, s poukazom na ust. § 89 ods. 1 ZoPC sa riadne zaoberal a tvrdenia žalobcu o tom, že v predchádzajúcom konaní o zaistení sa nachádza potvrdenie z bankového účtu jeho právneho zástupcu, považuje za irelevantné. Ďalej uviedol, že mu nemožno vytýkať vadu konania spočívajúcu v tom, že neprihliadol na skutočnosti jemu neznáme, pretože nemožno prihliadať na dôkazy, ktoré v konaní o zaistení žalobcu nie sú navrhnuté. Uviedol, že nedisponuje informáciou o dôvode, pre ktorý orgány Nemeckej spolkovej republiky nemajú záujem žalobcovi udeliť vstupné vízum, napriek jeho tvrdeniam, že má v Nemecku udelenú doplnkovú ochranu. Zaistenie žalobcu bolo podľa názoru žalovaného vzhľadom k existencii právoplatného rozsudku KS BA sp.zn. 3 To/88/2017 zo dňa 03.10.2017 a nariadený výkonu trestu vyhostenia žalobcu, jediným možným riešením.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „súd“) ako vecne a miestne príslušný (§ 10 a § 13 ods. 3 S.s.p.) preskúmal vec postupom podľa druhého dielu štvrtej hlavy S.s.p. v rozsahu a medziach dôvodov podanej žaloby, a riadiac sa ust. prvej vety § 228 S.s.p., do siedmich pracovných dní nariadil vo veci pojednávanie. Žalobca a žalovaný sa na pojednávanie nedostavili, svoju neúčast' vopred písomne

ospravedlnili, preto súd v súlade s ust. § 114 S.s.p. vec prejednal a rozhodol v ich neprítomnosti a nakoľko po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného v rozsahu náležitostí a dôvodov podanej žaloby (ust. § 226 S.s.p.) dospel k záveru že správna žaloba nie je dôvodná, podľa ust. § 229 S.s.p. ju zamietol.

4. Podľa ust. § 120 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, ak nie je v tomto zákone alebo osobitnom predpise ustanovené inak, vzťahuje sa na konanie podľa tohto zákona všeobecný predpis o správnom konaní. Právne úkony vykonávané orgánom verejnej moci, fyzickou osobou a právnickou osobou v konaní podľa tohto zákona sa vykonávajú výlučne v listinnej podobe, 91 a/ ak v § 33 ods. 9, § 48 ods. 3, § 113 písm. c/, § 115 ods. 1 a 10 a § 125 ods. 10 nie je ustanovené inak.

5. Podľa § 206 ods. 3, 4, 5, 6 S.s.p. správny súd posudzuje správnu žalobu neformálne a nie je pri svojom rozhodovaní viazaný žalobnými bodmi. Pre správny súd je rozhodujúci stav veci v čase vyhlásenia alebo v čase vydania jeho rozhodnutia. Správny súd môže zrušiť napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy aj vtedy, ak dospel k záveru, že od jeho vydania sa podstatne zmenili okolnosti veci. Ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie o správnej žalobe vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

6. Podľa § 221 ods. 1, 2 S.s.p. žalobca sa môže správnu žalobou domáhať zrušenia rozhodnutia o zaistení, o predĺžení zaistenia, o predĺžení lehoty zaistenia vydaného podľa osobitného predpisu alebo určenia takého rozhodnutia za nezákonné, ak bol žalobca zo zaistenia prepustený. Žalobca sa môže správnu žalobou domáhať prepustenia zo zaistenia vykonaného podľa osobitného predpisu.

7. Podľa § 225 ods. 1 S.s.p. správna žaloba podľa § 221 ods. 1 musí byť podaná v lehote siedmich dní od doručenia rozhodnutia o zaistení, rozhodnutia o predĺžení zaistenia alebo rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia.

8. Podľa § 229 S.s.p. ak správny súd po preskúmaní zistí, že správna žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

9. Podľa § 230 ods. 1 pís. a/ S.s.p., ak správny súd po preskúmaní zistí dôvodnosť správnej žaloby podľa § 221 ods. 1, rozsudkom podľa povahy veci zruší napadnuté rozhodnutie o zaistení, rozhodnutie o predĺžení zaistenia alebo rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia a nariadi žalovanému bezodkladné prepustenie žalobcu zo zaistenia.

10. Podľa § 3 ods. 1, 2 zák. č. 71/1967 ZB. o správnom konaní (správny poriadok), správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností. Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

11. Napadnutým rozhodnutím zo dňa 23.10.2018 č. PPZ-HCP-BB8-55-017/2018-AV, právne odôvodneným ust. § 2 ods. 4, § 88a ods. 1 pís. b/, ods. 2, § 88 ods. 3, 4,5, § 89 ods. 1 pís. a/ a b/, ods. 2, § 90 ods. 1 pís. d/ zákona o pobyte cudzincov a čl. 5 ods. 1 pís. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv slobôd, žalovaný podľa ust. § 88 ods. 1 pís. b/ zákona o pobyte cudzincov, na základe žiadosti žalobcu o udelenie azylu na území Slovenskej republiky, rozhodol o jeho zaistení a umiestnení do zariadenia Útvary policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, so stanovením dĺžky zaistenia na dobu štyroch mesiacov, t.j. do 23.02.2019. Rozhodnutie založil na právoplatnom odsúdení žalobcu rozsudkom Okresného súdu Bratislava V zo dňa 01.08.2017, sp.zn. 2T/55/2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Bratislava zo dňa 03.10.2017, sp. zn. 3To/88/2017, pre prečin prevádzachstva podľa ust. § 355 ods. 1 Trestného zákona, za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere jedného rok a súčasne trest vyhostenia z územia SR vo výmere 7 rokov. Dňa 05.03.2017 bol žalobca predvedený do ÚVTOS z ktorého bol dňa 02.03.2018 prepustený na slobodu a toho istého dňa bol zaistený v ÚPZC Medveďov na dobu do 02.09.2018. Dňa 25.06.2018 požiadal o udelenie azylu na území SR. Dňa 30.08.2011 bol zo zaistenia prepustený a toho istého dňa bol na základe rozhodnutia č.p. PPZ-HCP-BB8-45-015/2018-PP zaistený na dobu do 30.11.2018. Dňa 23.10.2018 bol zo zaistenia prepustený toho istého dňa bolo začaté konanie o jeho zaistení pod č.p. PPZ-HCP-BB8-55-002/2018-AV. Za prítomnosti tlmočníka z jazyka arabského bola spísaná zápisnica pod č.p. PPZ-HCP-BB8-55-014/2018-AV do ktorej sa žalobca

odmietol k veci vyjadriť. Účelnosť efektívnosť a dobu zaistenia posudzoval žalovaný vo vzťahu k osobe a štátnej príslušnosti žalobcu a za týmto účelom požiadal o informáciu ÚPZC Medveďov zo stanoviska, ktorého vyplýva doba predpokladaná na vykonanie úkonov potrebných na vyhostenie žalobcu v rozsahu 4 mesiacov ako aj informácia o pláne opätovne kontaktovať Veľvyslanectvo SRN za účelom výkonu vyhostenia žalobcu na územie Nemecka. Žalovaný ďalej uviedol, že v prípade nezaistenia žalobcu by tento neoprávnenne zotrval na území SR, v rozpore s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 03.10.2017 sp.zn. 3 To 88/2017 a nariadením výkonu trestu vyhostenia. V ďalšom žalovaný poukázal na znenie ust. § 88 ods. 4 ZoPC uviedol, že žalobca bol zaistený na lehotu 4 mesiace, nakoľko za účelom zabezpečenia výkonu trestu vyhostenia je potrebné mať ho do realizácie trestu vyhostenia vo fyzickej dispozícii a prihliadal aj na informáciu, že žalobca má neplatný doklad o povolení na pobyt v Nemecku č. Y01R4L5YZ s platnosťou do 18.08.2017 a nie je držiteľom cestovného dokladu. Ďalej poukázal na ustanovenie § 90 ods. 1 písm. b/ ZoPC článok 5, článok 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ustanovenie § 441 ods. 1 Trestného poriadku. Uviedol, že žalobca nemá na území SR žiadne záväzky, žiadne väzby ani relevantné dôvody na zotrvanie na jej území, je bez víz, či povolenia na pobyt, bez udelenia medzinárodnej ochrany, je bez finančných prostriedkov a zabezpečeného ubytovania. Záverom správny orgán konštatoval, že žalobcovi bola daná možnosť oboznámiť sa s podkladmi pred vydaním rozhodnutia o zaistení prípadne navrhnúť ich doplnenie čo žalobca odmietol.

12. Podľa § 88 ods. 1 písm. b/, c/ zákona o pobyte cudzincov, policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia, na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, ak existuje značné riziko jeho úteku.

13. Podľa § 88 ods. 2, 3, 4 zákona o pobyte cudzincov rizikom úteku štátneho príslušníka tretej krajiny sa rozumie stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá udelený pobyt podľa tohto zákona alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky. Podanie žiadosti o udelenie azylu alebo požiadanie štátneho príslušníka tretej krajiny o asistovaný dobrovoľný návrat nie je dôvodom na prepustenie zaisteného štátneho príslušníka tretej krajiny. Konanie podľa osobitného predpisu nie je zaistením štátneho príslušníka tretej krajiny dotknuté. Štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení.

14. Podľa § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, policajt je oprávnený zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, ak na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jeho úteku.

15. Podľa § 88a ods. 1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov policajt je oprávnený zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, ak na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky ak ide o štátneho príslušníka tretej krajiny zaisteného podľa § 88 ods. 1 písm. a/ alebo písm. b/ a ktorý podal žiadosť o udelenie azylu, ak existuje dôvodné podozrenie, že podal žiadosť o udelenie azylu výlučne s cieľom oddialiť alebo zmařit jeho administratívne vyhostenie.

16. Podľa § 89 ods. 1 písm. a/ a b/ zákona o pobyte cudzincov policajný útvar, ktorý koná vo veci zaistenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť hlásenia pobytu alebo zložiť peňažnú záruku.

17. Podľa § 89 ods. 2 a 3 zákona o pobyte cudzincov o druhu a spôsobe uloženia povinnosti podľa odseku 1 rozhoduje policajný útvar, pričom prihliada na osobu štátneho príslušníka tretej krajiny, jeho

pomery a mieru ohrozenia účelu zaistenia. Povinnosť podľa odseku 1 však nemožno uložiť, ak ide o konanie vo veci administratívneho vyhostenia z dôvodu podľa § 82 ods. 2 písm. a/ alebo písm. b/. Policajný útvar môže uložiť povinnosť podľa odseku 1 len vtedy, ak štátny príslušník tretej krajiny preukáže zabezpečenie ubytovania počas trvania tejto povinnosti a finančné zabezpečenie pobytu vo výške podľa § 6; to neplatí ak ide o žiadateľ o azyl. O uložení povinnosti podľa odseku 1 môže policajný útvar rozhodnúť aj počas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny. Proti rozhodnutiu o uložení povinnosti podľa odseku 1 sa nemožno odvolať.

18. Podľa § 90 ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

19. Podľa § 90 ods. 2 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov zariadenie je povinné prepustiť bez zbytočného odkladu zaisteného štátneho príslušníka tretej krajiny,

1. ak zanikol účel zaistenia,
2. na základe rozhodnutia súdu,
3. ak uplynula lehota zaistenia,
4. ak rozhodnutie o zaistení stratilo platnosť podľa § 88 ods. 9,
5. ak na základe rozhodnutia policajného útvaru zložil peňažnú záruku na účet Policajného zboru alebo ak policajný útvar rozhodol o uložení povinnosti podľa § 89 ods. 1 písm. a/,
6. ak policajný útvar, ktorý rozhodol o zaistení, vydá príkaz na prepustenie.

20. Podľa § 90 ods. 2 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov zariadenie je povinné skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

21. Inštitút zaistenia cudzinca je zákonným titulom pre obmedzenie osobnej slobody jednotlivca, ktorá je ako základné ľudské právo zaručená (čl. 8 ods. 1, 2 Charty základných práv a slobôd). Podľa ust. § 90 ods. 1 písm. d/ ZoPC, policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia. Ústavný súd SR vo svojom náleze č.k. II. ÚS 264/09-81 zo dňa 19.10.2010 konštatuje, že „zákon umožňuje štátu, aby vo vhodných prípadoch mal vo fyzickej dispozícii osobu, u ktorej prebieha vyhostovacie konanie, aby mohlo byť vyhostenie realizované. Z tohto pohľadu je potrebné vnímať aj nevyhnutnosť zaistenia. Administratívne zaistenie nemusí byť nevyhnuté tým spôsobom, ako je to pri väzbe v trestnom konaní, kde musia byť naplnené väzobné dôvody. Slovenská právna úprava požiadavku nevyhnutnosti neupravuje, preto tento prvok nie je potrebné skúmať. To však neznamená, že zaistenie môže byť svojvoľné. Jeho limitom je práve naplnenie účelu, a to realnosť vyhostenia, vyhostiteľnosť cudzinca, pričom konanie musí byť vedené s riadnou starostlivosťou. Priamo Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd v texte článku 5 ods. 1 písm. f/ uvádza, že pozbaviť osobnú slobodu možno u osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostení. Prebiehaním konania nemožno rozumieť len formálne začatie či priebeh takéhoto konania, ale aj realnosť vyhostenia“. V Náleze Ústavný súd poukázal na prípady rozhodované Nejvyšším správnym súdom, napr. na rozsudok č.k. 1As 12/2006-61 a rozsudok č.k. 2As 80/2009-66 a aj na viaceré rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva napr. vo veci U., v ktorých sa venoval vzťahu medzi zaistením a jeho účelom.

22. Žalobca svoju správnu žalobu z procesného hľadiska založil na nedostatočne zistenom skutkovom stave veci, nesprávnom právnom posúdení a nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia a svoje vecné námietky zastrešil nezákonnosťou napadnutého rozhodnutia.

23. Správne a zákonne zistený skutkový stav vytvára predpoklad právnej situácie nesprávneho právneho posúdenia veci, z čoho možno logicky vyvodiť, že rozhodnutie správneho orgánu nemôže trpieť vadou nedostatočne zisteného skutkového stavu a súčasne aj nesprávneho právneho posúdenia veci. Ak teda právny zástupca žalobcu tvrdí, že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na riadne posúdenie veci, potom jeho námietka nesprávneho právneho posúdenia je a priori nedôvodná. Túto teóriu podporuje aj rozsudok NS SR sp.zn. 1 Sžak/10/2017 zo dňa 27.06.2017, v ktorom sa na str. 20 uvádza: „Kasačný súd v súvislosti so sťažovateľom uplatneným kasačným dôvodom uvedeným pod § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p. (t.j. nesprávne právne posúdenie veci /merita/) udáva, že s týmto zákonodarca spája právnu situáciu, kedy krajský súd na správne a zákonným spôsobom zistený skutkový stav (§ 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p.) bez vád zaťažujúcich jeho rozhodovanie (písmena a/ až f/) aplikuje právnu normu v merite veci bez možnosti opory v doterajšej ustálenej rozhodovacej praxi kasačného súdu. Vo vzťahu k uplatnenému dôvodu kasačnej sťažnosti, t.j. že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.) musí kasačný súd s prihliadnutím na zásadu kontinuálneho výkonu štátnej moci (čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky) zdôrazniť,

že doterajšia ustálená judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky chápe takto sformulovaný sťažnostný dôvod (viď aj bod č. 13) zakotvený v § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p. vo vzťahu k meritu prejednávanej veci, t.j. na prvom mieste ako nesprávnu aplikáciu právnej normy (hypotéza ako právny skutkový stav a dispozícia) na riadne zistený faktický skutkový stav vyplývajúci z merita veci, na druhom mieste ako nesprávny výber ustanovenia a v neposlednom rade ako nesprávny výber právneho predpisu. “

24. Za nezákonné rozhodnutie, ako napadnuté rozhodnutie označil žalobca, treba považovať právoplatné rozhodnutie, ako výsledok rozhodovacej činnosti, ktoré je v rozpore s objektívnym právom, a ktoré bolo pre nezákonnosť zrušené alebo zmenené príslušným orgánom. Z uvedeného vyplýva, že takouto vadou nemôže v tomto štádiu konania žalobou napadnuté rozhodnutie trpieť.

25. Žalobné dôvody žalobca zhrnul do troch podstatných námietok a to, že nedošlo k jeho faktickému prepusteniu z predchádzajúceho zaistenia, pretože dňa 23.10.2018 v čase o 12.30 hod. bol síce z predchádzajúceho zaistenia prepustený, no v zápätí bolo začaté konanie o jeho zaistení v súvislosti s trestom vyhostenia a umiestnení do Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, ktorého priestory vôbec neopustil. Konanie zo strany žalovaného označil ako „divadlo,“ v dôsledku ktorého s ním odmietol spolupracovať. Žalovanému vytkol, že sa nezaoberal otázkou alternatívy zaistenia, napriek tomu, že v prílohe predchádzajúcej žaloby preukázal existenciu finančných prostriedkov zasielaných jeho rodinou právnomu zástupcovi a že v SRN má manželku a štyri deti a všetci, vrátane neho, majú poskytnutú doplnkovú ochranu. Späť do SRN sa nemohol vrátiť, pretože mu platnosť pobytovej karty vypršala, pričom žalovaný ho počas doterajšej doby zaistenia vyhostiť nedokázal.

26. Základnou zásadou správneho konania je zásada materiálnej pravdy, na základe ktorej rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci. Z obsahu predmetnej zásady vyplýva, že správny orgán (platí to aj pre odvolací orgán) je povinný vykonávať dokazovanie tak, aby boli náležite objasnené všetky rozhodujúce okolnosti dôležité pre posúdenie veci (úplnosť zistenia). Správny orgán musí zabezpečiť, aby skutkové zistenia, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania čo najviac zodpovedali skutočnosti (presnosť zistenia). Zásada tzv. materiálnej pravdy má v konaní o udelenie azylu ako i v konaní o zaistení svoje špecifiká, spočívajúce v pravidelnej nedostatočnosti dôkazov preukazujúcich dôveryhodnosť cudzincových tvrdení.

27. K prezentovaným námietkam žalobcu, dáva správny súd do pozornosti, že predmetom tohto súdneho prieskumu je výlučne konanie o zaistení žalobcu, realizované napadnutým rozhodnutím žalovaného č. PPZ-HCP-BB8-55-017/2018-AV zo dňa 23.10.2018. Súd z rámca tohto prieskumu nemôže vybočiť a rozhodovať o ďalších námietkach a požiadavkách vznášanych účastníkom konania a ak teda žalobca namietal, že nedošlo k jeho faktickému prepusteniu z predchádzajúceho zaistenia, čo spôsobuje nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, tak takéto jeho námietky sa nemôžu stať predmetom tohto súdneho prieskumu, pretože obsah napadnutého rozhodnutia podklad na ich prieskum nevytvoril. Zo znenia ods. 1 ust. § 4 správneho poriadku vyplýva účastníkom konania povinnosť spolupracovať so správnym orgánom v priebehu celého konania. Riadiac sa touto skutkovou vetou, za dôvodnú nemôže súd považovať ani námietku vznesenú vo vzťahu k finančnému zabezpečeniu žalobcu, nakoľko on a ani nikto iný v tomto konaní nepreukazoval existenciu akýchkoľvek finančných prostriedkov vo výške zodpovedajúcej požiadavke ust. § 6 zákona o pobyte cudzincov, rovnako ani zabezpečenie primeraného ubytovania, ktorým by žalobca disponoval. Navyiac so žalovaným odmietol akýmkoľvek spôsobom komunikovať a spolupracovať a teda sám sa svojim konaním vylúčil z možnosti zistenia skutočností relevantných pre posúdenie prípadnej aplikácie menej závažných donucovacích prostriedkov (§ 89 zákona o pobyte cudzincov). Pokiaľ právny zástupca žalobcu v žalobe podanej proti predchádzajúcemu rozhodnutiu o zaistení žalobcu (sp. zn.: 8Sa/91//2018) preukazoval zasielanie finančných prostriedkov rodinou žalobcu na účet jeho právneho zástupcu, tak takáto skutočnosť nemohla byť v aktuálnom konaní vzatá do úvahy a to najmä preto, že takáto informácia nebola v tomto konaní žalobcom a ani jeho právnym zástupcom predložená. Nad rámec uvedeného súd dodáva, že ak by aj predložená bola, informácia tohto rozsahu nesvedčí o splnení predpokladu založeného ust. § 89 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov. K ďalšej žalobcom prezentovanej námietke, súd s odvolaním sa na obsah administratívneho spisu a znenie odpovede ÚPZC Medveďov zo dňa 23.10.2018 dáva do pozornosti, žiadosť o vystavenie cudzineckého pasu bola dňa 20.04.2018, za osobnej účasti žalobcu doručená Veľvyslanectvu Nemeckej spolkovéj republiky. Žalobca dňa 13.06.2018 požiadal o azyl na území Slovenskej republiky a teda do právoplatného

ukončenia tohto azylového konania nemohlo byť jeho vyhostenie fyzicky realizované a to bez ohľadu na krajinu, do ktorej by mal byť vyhostený. Súd opätovne zdôrazňuje neakceptovateľný postoj žalobcu spočívajúci v úplnej pasivite a nespolupráci so žalovaným. Z prednesu právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní súdu je zrejmé, že žalobcovi právnu stránku veci vysvetlil (v jeho rodnom jazyku, ktorým právny zástupca komunikuje), avšak tento pod vplyvom emócií a sklamaní z toho, že sa nedostal na slobodu po období strávenom vo výkone trestu odňatia slobody v trvaní jeden rok a po takmer polročnom pobyte v ÚPZC Medveďov, takéto vysvetlenia neprijal a so žalovaným bol ochotný spolupracovať až po čase, v ktorom by sa „upokojil.“ Tento mu ale žalovaný neposkytol. Súd v nadväznosti na uvedené konštatuje, že za neprijateľné považuje, aby si žalobca ako účastník konania sám určoval čas a rozsah úkonov, obligatórných v tomto druhu správneho konania, ktoré majú byť zo strany žalovaného vykonané. Žalobca absolútnym odmietnutím spolupráce so žalovaným dal sám podnet na využitie jedinej možnosti, ktorá žalovanému za tohto stavu zostala, a to opätovné zaistenie žalobcu podľa ust. § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, keďže k dispozícii mal iba vykonateľný rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 03.10.2017, sp. zn. 3To/88/2017 o jeho vyhostení (vrátane nariadenia výkonu tohto trestu), žiadnymi inými informáciami a už vôbec nie informáciami, ktoré by mu umožňovali použitie miernejších donucovacích prostriedkov, nedisponoval.

28. K žalobcovým námietkam o nedostatočnom zistení skutkového stavu súd uvádza, že v zistení skutkového stavu nedošlo k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z konania alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosť), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti a správny súd konštatuje, že uvedený žalobný dôvod nie je naplnený. Rozhodnutiu správneho orgánu nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplynuli, ani inak nevyšli počas jeho konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovenia § 127 až § 129 S.s.p., alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Žalovaný riadne zistil skutočnosti potrebné na vyvodenie záverov k akým dospel a z obsahu administratívneho spisu jednoznačne vyplýva, že žalobca bol so všetkými úkonmi riadne oboznámený a možnosť sa k nim aj prostredníctvom ustanoveného tlmočníka a právneho zástupcu, zúčastneného na všetkých úkonoch vyjadriť, zmaril svojim postojom sám. Žalovanému nemožno klásť za vinu postoj žalobcu, nedisponujúceho žiadnym cestovným dokladom a ignorujúceho plnenie svojich povinností, ako aj samotného žalovaného, ktorý mal k dispozícii len vykonateľný a súdom nariadený trest vyhostenia žalobcu z územia Slovenskej republiky. Jeho postup súd považuje legálny a dôvodný, napadnuté rozhodnutie za formulované zrozumiteľným spôsobom, riadne odôvodnené a obsahujúce všetky zákonom predpísané náležitosti, pričom z odôvodnenia je zrejmá správna úvaha, ktorou sa žalovaný pri jeho vydaní riadil.

29. Na základe všetkých uvedených skutočností, súd správnu žalobu ako podanú nedôvodne, zamietol.

30. O trovách konania žalobcu rozhodol v zmysle ust. § 167 ods. 1 S.s.p. a žalobcovi s poukazom na výsledok konania ich náhradu nepriznal.

31. Žalobcu, pre jeho zákonné oslobodenie od súdnych poplatkov (§ 4 ods. 2 písm. m/ a ods. 3 zák. č. 71/1992 Zb.), na ich úhradu nezaviazal.

Poučenie:

Rozsudok krajského súdu o správnej žalobe vo veciach zaistenia nadobúda právoplatnosť uplynutím lehoty sedem dní od doručenia rozsudku alebo podaním kasačnej sťažnosti v tej istej lehote proti tomuto rozsudku (§ 145 ods. 3 SSP).

Rozsudok je vykonateľný, len čo uplynie lehota na splnenie povinnosti, ktorú správny súd vo výroku určil, inak jeho právoplatnosťou (§ 146 ods. 1 SSP).

Prípadná kasačná sťažnosť musí byť podaná v lehote sedem dní od doručenia rozhodnutia a podáva sa na Krajskom súde v Bratislave v počte vyhotovení, zodpovedajúcom počtu účastníkov konania. (§ 443 ods. 2 písm. b), § 444 SSP)

Kasačná sťažnosť má odkladný účinok, ak bola podaná proti rozhodnutiu krajského súdu vo veci samej vydanému v konaní o správnej žalobe vo veciach zaistenia a administratívneho vyhostenie (§ 446 ods. 2 písm. d) SSP).

Kasačná sťažnosť nie je prípustná, ak sa opiera o iné dôvody, ako sú uvedené v § 440, ak sa opiera o dôvody, ktoré sťažovateľ neuplatnil v konaní pred krajským súdom, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, hoci tak urobiť mohol, ak smeruje len proti dôvodom rozhodnutia krajského súdu. (§ 439 SSP)

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"), návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 SSP).

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, ak ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d), ak je žalovaným Centrum právnej pomoci (§ 449 SSP).